

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Heleny Haukvitzovej, v právnej veci žalobcu **A. F.**, bytom H.Č., právne zastúpeného JUDr. R. G., advokátom so sídlom v T., proti žalovanému **F. L.**, bytom N., zastúpenému JUDr. R. J., advokátkou v T.,

o zaplatenie 440.000,- Kč s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 7 C 137/2003, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. novembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 15. marca 2011 č.k. 7 C 137/2003-252 (v poradí druhým) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 440 000 Kč so 17,6% úrokom z omeškania zo sumy 440 000,- Kč od 1. januára 2001 do zaplatenia a náhrady trov konania. Zároveň uviedol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 657 a § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kedy z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca so žalovaným uzavrel dňa 4. januára 2000 zmluvu o pôžičke na sumu 440.000,- Kč a žalovaný sa zaviazal požičnanú sumu vrátiť do 31. decembra 2000. Zmluva bola uzatvorená písomne s tým, že splnenie zmluvy o pôžičke, odovzdaní peňazí, zostalo medzi účastníkmi sporné, keď žalovaný poprel prevzatie predmetných peňazí. Súd

prvého stupňa poukázal na to, že na uzavretie zmluvy o pôžičke zákon nevyžaduje dôvod, teda veriteľ nemusí zdôvodňovať, prečo peniaze požičiava a dlžník nemusí uvádzať dôvod, pre ktorý si peniaze požičiava. Žalobca však z neznámych pohnútok, keď žalovaný pôžičku spochybnil, začal sám uvádzať dôvody, na základe ktorých mu mal peniaze požičať. Podľa tvrdenia žalobcu zmluvu vypracoval on štandardným spôsobom a on sám uviedol dôvod pôžičky. Preto súd dospel k záveru, že treba odstrániť rozpory vo výpovediach účastníkov. Žalobca tvrdil, že žalovaný potreboval peniaze na splatenie základného imania. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti V. V., s.r.o. však vyplýva, že základné imanie bolo pri založení spoločnosti splatené žalovaným v celom rozsahu vo výške 100 %. Vklad základného imania v sume 1.000.000,- Kč je zúčtovaný ako vklad do pokladne dňa 9. decembra 1999. Žalobca tiež tvrdil, že žalovaný potreboval peniaze na uhrádzanie prevádzkových nákladov spoločnosti a splátky lízingu. Svedkyňa K. S. však vo svojej výpovedi uviedla, že žiadny zo spoločníkov nevkladal do firmy peniaze a neposkytol firme pôžičku v roku 2000. Z tohto mal súd prvého stupňa za preukázané, že tvrdenia žalobcu o dôvodoch, ktoré mali viesť žalovaného k pôžičke, nie sú pravdivé a boli vyvrátené listinnými dôkazmi a uvedenou svedeckou výpoveďou. Z dokazovania však nebolo ani preukázané, že k odovzdaniu peňazí skutočne došlo, pretože žalobca nevedel uviesť, kde boli peniaze odovzdané, akým spôsobom, v akých bankovkách a v akej forme. Rovnako žalobca svojou výpoveďou sám vyvrátil skutočnosť uvedenú v zmluve, kde tvrdil, že zmluva nebola uzavretá v H. L., ale v B.B.. Žalovaný predložil súdu potvrdenie od Sociálnej poisťovne o svojej dočasnej práceneschopnosti, v čase od 3. januára 2000 do 15. apríla 2000 s tým, že choroba, ktorou v tom čase trpel, má vo všeobecnosti akútny priebeh, ktorý nedovoľuje cestovanie a dlhodobjší pobyt mimo miesta bydliska. Je preto nanajvýš nepravdepodobné, že by v tom čase žalovaný cestoval za žalobcom. Žalobca na podporu svojich tvrdení, že žalovaný bol dňa 4. januára 2000 v B.B., predložil súdu účtovné doklady, na ktorých je podpis žalovaného. Súd prvého stupňa uviedol, že je síce pravdou, že na týchto dokladoch je aj podpis žalovaného, ale nebolo preukázané, že tento v uvedený deň doklady aj podpísal. Preto dospel k záveru, že žalovaný sa dňa 4. januára 2000 určite nenachádzal v H. L. a sám žalovaný túto skutočnosť vyvrátil, keď tvrdil, že k podpisu došlo v B.B.. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že k fyzickému odovzdaniu peňazí nedošlo a neboli splnené podmienky uvedené v § 657 Občianskeho zákonníka, a to odovzdanie peňazí. Preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. novembra 2011 sp.zn. 5 Co 72/2011 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 440 000 Kč so 17,6 %-ným úrokom z omeškania ročne od 1. januára 2001 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Po doplnení dokazovania výsluchom svedkov J. S., K. S., znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline a oboznámením viacerých listinných dôkazov dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v zmysle § 220 O.s.p. zmeniť. Z vykonaného dokazovania pred odvolacím súdom ustálil, že účastníci uzatvorili dňa 4. januára 2000 zmluvu o pôžičke, a to písomnou formou, z ktorej vyplýva, že žalobca sa so žalovaným dohodli na zapožičaní finančnej čiastky 440.000,- Kč, ktorá bude použitá na podnikanie, pričom žalovaný sa zaviazal splácať zapožičanú čiastku podľa svojich možností s konečným termínom úhrady do 31. decembra 2000. V bode 4 danej zmluvy zároveň žalovaný potvrdil, že čiastku uvedenú v bode 1 danej zmluvy prevzal. Zo záverov znaleckého posudku z odboru písomoznalectvo pod č. 105/2007 Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline je zrejmé, že žalovaný danú zmluvu o pôžičke podpísal. Z uvedeného odvolací súd ustálil, že sa nepreukázala ako dôvodná obrana žalovaného v tom smere, že podpis na danej zmluve nie je jeho. Z výsluchu žalobcu, ako aj žalovaného, bolo ďalej zrejmé, že k podpisu zmluvy, ako aj k prevzatiu a odovzdaniu peňazí došlo v B.B.. Žalobca pri výsluchu pred odvolacím súdom potvrdil, že spoločne so žalovaným podnikali spoločné kroky s tým, že mu požičal peniaze. Faktom je, že peniaze boli odovzdané v B.B., avšak s tým, že nakoľko došlo k odovzdaniu peňazí v priebehu roku 2000, nevedel si presne spomenúť na jednotlivé konkrétne okolnosti ich odovzdania. Poukázal tiež na tú skutočnosť, že po rozhodnutí súdu prvého stupňa bol oslovený právnym zástupcom žalovaného, ktorý ho požiadal, aby sa neodvolávali, nakoľko pripravil text mimosúdnej dohody a boli aj u notára, kde sa pripravili všetky podklady na základe rokovaní, avšak nakoniec dohodu žalovaný nepodpísal, v dôsledku čoho sa následne odvolali. Povedal, že on sám si požičal ako fyzická osoba od rôznych osôb peniaze, aj keď boli písacie chyby v jednotlivých zmluvách, avšak on svoje pôžičky nikdy nespochybnil. Čo sa týka jednotlivých pokladničných blokov, ktoré sú v spise založené, uviedol, že nakoľko žalovaný tvrdil, že v tento deň nebol v práci, bloky predložili ako dôkaz o tom, že to nie je pravdou. Dňa 3. januára 2000 začínali ako firma, bolo ich zhruba 9 až 10 ľudí a účtovníčka, ktorá tieto nákupy zúčtovala, trvala na tom, aby sa to robilo v ten istý deň, ako sa jednotlivé nákupy robili. Neprichádza do úvahy, aby sa bločky zaúčtovali so spätnou účinnosťou. Nakoľko sa jednalo o novú firmu, všetci sa učili a nebolo ich toľko, aby si tieto okolnosti nepamätali. Každý drobný nákup sa teda okamžite zaúčtoval. Podpisy žalovaného osvedčujú, že sa dňa

4. januára 2000 na pracovisku nachádzal, čo v konečnom dôsledku potvrdili aj vypočutí svedkovia. Žalovaný pri výsluchu pred odvolacím súdom uviedol, že trvá na tom, že si žiadne peniaze nezobral, pretože nemal dôvod brať si pôžičku s tým, že v čase, kedy malo dôjsť k pôžičke, bol práceneschopný, a preto si ani pôžičku zobrať nemohol. Do firmy nastúpil s platom 9.000,- Kč, predtým pracoval ako riaditeľ výroby euroookien v inej firme s tým, že nová spoločnosť bola založená, v decembri 1999 bol splatený vklad spoločníkov. Poukázal opätovne na to, že bol práceneschopný v čase od 3. januára 2000 do 14. apríla 2000 a jeho zdravotný stav bol taký, že nemohol vôbec cestovať. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z výpovede svedka J. S., ktorý pracuje u žalobcu ako technik od založenia firmy, ktorá vznikla 1. januára 2000 a ktorý potvrdil, že firemné priestory predpripravovali na výrobu už od 16. októbra 1999. Jednalo sa o priestory bývalého družstva. Potvrdil, že v pondelok, to znamená prvý deň v práci roku 2000, boli majitelia firmy - pán L. a pán F. v práci s tým, že tam boli aj nasledujúce dni, pretože sa firma zakladala. Výrobné priestory mali v B.B. a kancelárske priestory vo V. K.. Preto zotrval na výpovedi v tom smere, že žalovaný bol 4. januára 2000 v práci. Svedok nevedel uviesť, akým spôsobom sa vo firme zúčtovali jednotlivé doklady a nákupy, nakoľko pracuje vo funkcii technika a pracoval ako vedúci výroby. Aj svedkyňa K. S., ktorá pracuje vo firme ako účtovníčka od jej počiatku potvrdila, že firma sa technicky pripravovala už počas roku 1999. Žalovaný pracoval vo firme ako technický pracovník, obchodník a spoločník. Potvrdila, že určite na začiatku vzniku firmy boli obaja spoločníci v práci, pretože inak by s firmou nemohli vôbec začať. Pokiaľ si pamätala, systém vo firme bol taký, že keď sa robili nákupy, tak v ten istý deň sa doniesol do učtárne doklad, kde si to zároveň schválili a v pokladni sa nákupy preplatili. Preto zotrvala na svojej výpovedi v tom smere, že žalovaný sa dňa 4. januára 2000 nachádzal v práci. Čo sa týka výdavkových blokov zo dňa 4. januára 2000, svedkyňa potvrdila, že pokiaľ pán L. v tento deň zakúpil napríklad blatník v hodnote 1.040,- Kč, následne mu bol vystavený výdavkový doklad s tým, že zároveň na tomto doklade je nielen podpis žalovaného, ale aj podpis žalobcu a tiež jej podpis, pretože takto sa volala za slobodna s tým, že ona zároveň tento výdavok zaúčtovala. Z tohto je teda zrejmé, že v tento deň musel byť žalovaný v práci. Dochádzkovú listinu síce vo firme mali, ale pokiaľ si pamätala, tak do nej sa zapisovali len robotníci, majitelia určite nie. Svedkyňa potvrdila, že pracovala v kancelárii vo V. K., avšak zo začiatku roka bola v B. každý deň, kde boli výrobné priestory, pretože s ľuďmi spisovala rôzne účtovné doklady a vybavovala papiere. Až neskôr jej začali vozit' papiere do kancelárie vo V. K.. Z výdavkových pokladničných blokov odvolací súd zistil, že žalovanému bol dňa 3. januára 2000 vydaný výdavkový doklad na sumu 500,- Kč

s tým, že tento doklad vystavil žalovaný, schválil ho žalobca a zaúčtovala účtovníčka dňa 3. januára 2000, pričom sa jednalo konkrétne zrejme o nákup pohonných hmôt na čerpacom stanici TRAKO so sídlom v B.. Obdobný postup bol aj pri nákupoch zo dňa 3. januára 2000 v Drogeria-Barvy B. na čiastku 179,-Kč. Z výdavkových a pokladničných dokladov zo dňa 4. januára 2000 bolo zrejme, že žalovanému bola vydaná čiastka 1.040,- Kč za nákup blatníku v hodnote 1.040,- Kč s tým, že doklad vystavil žalovaný, schválil ho žalobca a zaúčtovala účtovníčka. Rovnako dňa 4. januára 2000 bola zakúpená čistiaca WC-technika, výdavkový doklad bol vydaný žalovanému, schválený žalobcom, zaúčtovaný účtovníčkou dňa 4. januára 2000. Z potvrdenia ošetrojúceho lekára MUDr. P. D. odvolací súd zistil, že žalovaný navštívil dňa 5. januára 2000 ambulanciu, kedy mu bola vystavená PN od 3. januára 2000 s diagnózou K51, a preto v období od 3. januára 2000 do 14. apríla 2000 poberal nemocenské dávky. Z jednotlivých zmlúv o pôžičke, uzatvorených medzi žalobcom ako dlžníkom a fyzickými osobami je zrejme, že žalobca si zapožičal dňa 13. decembra 1999 od J. K. čiastku 200.000,- Kč s dohodnutým termínom splatnosti 20. decembra 2000 za dohodnutý úrok vo výške 5 %, dňa 4. decembra 1999 od F. V. čiastku 100.000,- Kč s termínom splatnosti 20. decembra 2000, dňa 6. decembra 1999 od I. B. čiastku 200.000,- Kč s termínom splatnosti 20. decembra 2000, dňa 16. decembra 1999 od R. P. čiastku 170.000,- Kč, dňa 9. decembra 1999 od MUDr. J. F. vo výške 150.000,- Kč s termínom vrátenia do 20. decembra 2001. Odvolací súd v odôvodnení svojho písomného vyhotovenia rozhodnutia poukázal na to, že súd prvého stupňa svoje zamietavé stanovisko založil na tom právnom názore, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko zmluva nebola uzavretá v H. L., ale v B.B. a zároveň nevedel uviesť, kde boli peniaze odovzdané, akým spôsobom, v akých bankovkách a v akej forme. Rovnako založil svoje zamietavé stanovisko na tom skutkovom základe, že žalovaný sa nemohol určite dňa 4. januára 2000 nachádzať v Českej republike, pretože bol práceneschopný a mal tak závažné zdravotné ťažkosti, ktoré mu bránili v cestovaní s tým, že zároveň uzatvoril, že doklady, ktoré predložil žalobca o tom, že dňa 4. januára 2000 sa žalovaný v práci nachádzal, nakoľko podpísal výdavkové pokladničné doklady, nebolo možné preskúmať, nakoľko nebolo možné zistiť, či boli v tento deň aj podpísané. S poukazom na teóriu procesného práva podmieňujúcu úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien (bremeno tvrdiť skutočnosť, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať) mal žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným uzavrel zmluvu o peňažnej pôžičke, že túto pôžičku aj reálne poskytol a že žalovaný z nej peniaze nevrátil. Z tohto bremena tvrdenia mal dôkaznú povinnosť preukázať uzavretie zmluvy, teda existenciu právneho vzťahu z pôžičky a jej

skutočné poskytnutie. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel odvolací súd k záveru, že tieto skutočnosti žalobca riadne preukázal. Žalovaný sa spočiatku v konaní bránil tým, že zmluvu o pôžičke nepodpísal, pričom jeho tvrdenie bolo vyvrátené znaleckým posudkom, ktorý potvrdil, že podpis na zmluve je podpisom žalovaného. Zároveň zo zmluvy o pôžičke vyplýva, že žalovaný svojím podpisom potvrdil prevzatie peňazí, s čím zároveň odvolací súd spojil konštatovanie, že skutočne žalovaný od žalobcu prevzal čiastku 440.000,- Kč, ktorú sa zaviazal vrátiť do 31.decembra 2000. Ďalšia obrana žalovaného spočívajúca v tom, že nakoľko bol v čase poskytnutia finančných prostriedkov práceneschopný, nemohol sa nachádzať na pracovisku, a teda nemohol peniaze reálne prevziať, bola vyvrátená dôkazmi, ktoré predložil súdu žalobca, a to konkrétne výpoveďami svedkov, a to účtovníčky K. S. a tiež výpoveďou technika J. S., ktorí obaja zhodne potvrdili, že keďže v tom čase sa firma rozbiehala, bolo ich na začiatku podnikania málo, presne si pamätajú, že v deň založenia firmy, ako aj nasledujúci deň sa žalovaný v práci nachádzal. Odvolací súd nemal dôvod o výpovedi týchto svedkov pochybovať, keď ako nepriamy dôkaz o tom, že sa žalovaný skutočne v práci dňa 4. januára 2000 nachádzal, svedčia aj jednotlivé výdavkové pokladničné bloky, z ktorých vyplýva, že nielen 4.januára 2000, ale aj 3. januára 2000 sa žalovaný v práci nachádzal, pretože sa v tomto čase vykonávali drobné nákupy do firmy, ktoré boli zaúčtované do účtovníctva na týchto dokladoch je aj podpis samotného žalovaného. Neobstoja preto závery súdu prvého stupňa v tom smere, že je to žalobca, ktorý neunesol dôkazné bremeno, pretože medzi účastníkmi nebolo sporné, že k podpisu zmluvy došlo v B.B., kde došlo aj k odovzdaniu peňazí. Táto skutočnosť však nič nemení na tom, že písomné vyhotovenie zmluvy bolo na iné miesto plnenia, ako bolo miesto, kde došlo skutočne k odovzdaniu peňazí. Odvolací súd poukázal aj na to, že nemožno pričítať za vinu žalobcovi, ktorý si s odstupom 10 až 11 rokov nepamätal, keď ako nepriamy dôkaz o tom, že žalobca skutočne finančnými prostriedkami disponoval, boli jednotlivé zmluvy o pôžičke, ktoré mal uzavreté s inými fyzickými osobami, Opakovane zdôraznil, že účel požičania peňazí nie je podstatnou náležitosťou zmluvy, a to akým spôsobom žalovaný peniaze použil, prípadne pokiaľ ich použil na iný účel, ako bolo v zmluve o pôžičke uvedené, nezakladá neplatnosť tejto zmluvy.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal s poukazom na ustanovenie § 238 ods.1 O.s.p. dovolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Na základe vykonaného dokazovania v prvostupňovom konaní považoval rozsudok súdu prvého stupňa za vecne i právne správny

a stotožnil sa s ním. Namietal, že druhostupňový súd založil svoje rozhodnutie v rozpore so zisteným skutkovým a právnym stavom. Poukazoval na to, že odvolací súd v predmetnej veci vyvodil svoj zamietajúci rozsudok z takých dôkazov a skutkových zistení, ktoré vzbudzujú vážnu pochybnosť o ich pravdivosti, sú nepresvedčivé a založené na tvrdeniach žalobcu, ktoré si navzájom protirečia. Pritom to bol práve žalobca, kto v tomto konaní niesol dôkazné bremeno, teda mal dôkaznú povinnosť, ako i povinnosť tvrdenia. Nesprávne právne posúdenie veci zo strany odvolacieho súdu spočíva i v tom, že tento nepovažoval za podstatné pre posúdenie platnosti predloženej zmluvy o pôžičke skúmanie účelu, na ktorý bola pôžička poskytnutá a prípadne i použitá. Opakovane zdôrazňoval, že by pôžičku nikdy neuzavrel bez riadneho vydania dokladu, iba tak bez účelu použitia pôžičky a bez zdravého rozumu. Taktiež, ak by peniaze použil na chod firmy, žiadal by za každých okolností výdavkový doklad. On peniaze v tom čase nepotreboval, základné imanie mal v spoločnosti splatené a nikdy takúto sumu peňazí reálne od žalobcu neprevzal. Trval na tom, že dňa 4. januára 2000 sa na pracovisku nenachádzal z dôvodu vážne zhoršeného zdravotného stavu a nebol si vedomý toho, že by podpisoval zmluvu takéhoto obsahu. V tom čase bol vážne chorý a nepochybne užíval i viacero liekov (na ktoré si už konkrétne s odstupom času nespomínal), teda nie je vylúčené, že žalobca tento stav zneužil. Zdôraznil, že nemal v úmysle a nebolo jeho skutočnou vôľou v danom období požičať si od žalobcu akúkoľvek väčšiu sumu peňazí ani na podnikanie, ani na akýkoľvek iný účel. V konaní bolo preukázané, že svoj vklad od základného imania spoločnosti splatil ešte pred tvrdým termínom pôžičky, ako i to, že do firmy nevkladal žiadne ďalšie finančné prostriedky na krytie jej výdavkov a nevyšla najavo žiadna okolnosť, ani skutočnosť, ktorá by čo len naznačovala, že si chcel a potreboval od žalobcu požičať. Za najpodstatnejší nedostatok považoval to, že súd druhého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho názoru, keď neskúmal zamýšľaný a skutočný obsah právneho vzťahu účastníkov, ich skutočnú vôľu pri uskutočňovaní právneho úkonu, poskytnutia pôžičky, ktorej existenciu po celý čas namietal. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu najmä z pohľadu konania žalobcu, ktorý mu mal poskytnúť bezúročnú pôžičku považoval za nelogické a absolútne nepravdepodobné. Namietal preto, že odvolací súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a záverom ohľadne skutočného odovzdania pôžičky žalobcom ako veriteľom žalovanému ako dlžníkovi, ktoré boli významné pre posúdenie samotnej zmluvy o pôžičke. V konaní pred súdom bol napokon spochybnený i obsah zmluvy o pôžičke v časti upravujúcej miesto podpisu zmluvy dňa 4. januára 2000 a táto trpí aj ďalšími nedostatkami a vadami vôle, čo vyplýva tiež z priloženého splátkového kalendára, ktorý má byť jej nedeliteľnou súčasťou. V tomto chýba údaj o výške jednotlivých splátok a deň ich splatnosti. Napadnuté rozhodnutie súdu druhého

stupňa preto vychádza z nesprávneho hodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutkového stavu, ku ktorému odvolací súd dospel v rozpore so všeobecnými zásadami dokazovania uplatňovanými v sporovom občianskom súdnom konaní, najmä v rozpore s prejednacou zásadou, ktorá spočíva jednak v povinnosti tvrdenia a jednak v dôkaznej povinnosti účastníkov konania. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z tvrdení žalobcu, nepodložených relevantnými dôkazmi a napriek tomu, že tento neunesol v konaní dôkazné bremeno, tieto tvrdenia si osvojil a na ich základe žalobe vyhovel.

Žalobca sa v celom rozsahu stotožnil so závermi odvolacieho súdu a mal za to, že odvolací súd vec správne skutkovo, aj právne posúdil. Namietaná zmluva o pôžičke zo dňa 4. januára 2000 má všetky podstatné náležitosti v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka vrátane potvrdenia dlžníka, že sumu 440 000 Kč prevzal. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V prejednávanej veci je napadnuté zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, a preto je dovolanie žalovaného prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

So zreteľom na § 242 ods. 1 písm. a/ O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žiadna z týchto väd nebola v dovolaní výslovne namietaná a ani v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolací súd z obsahu spisu nezistil.

Pokiaľ dovolateľ podľa obsahu dovolania takouto vadou konania mal na mysli hodnotenie dôkazov odvolacím súdom, je potrebné poukázať na to, že Občiansky súdny poriadok v znení do 31. augusta 2003 v § 241 ods. 2 písm. c/ a v § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. pripúšťal odôvodnenie dovolania aj tým, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Tento dovolací dôvod však od 1. septembra 2003 účinnosťou novely O.s.p. vykonanej zákonom č. 353/2003 Z.z. prestal byť súčasťou platnej právnej úpravy. Vzhľadom na túto skutočnosť môžu byť nedostatky v zistení skutkového stavu z hľadiska dovolacieho prieskumu významné len ako tzv. iná vada konania, a to za podmienky, že táto vada mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Za takúto inú vadu konania sa spravidla považuje najmä porušenie ustanovení o dokazovaní, a to tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, porušenie

ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, (napr. osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s § 129 O.s.p. a pod.), nevykonanie dôkazu navrhnutého účastníkom na preukázanie rozhodujúcej skutočnosti, hoci súd následne dospel k záveru, že účastník neunesol dôkazné bremeno, odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvého stupňa bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania, nesplnenie poučovacej povinnosti, zohľadnenie skutočnosti, ktorá z dokazovania nevyplývala, opomenutie rozhodnej skutočnosti, ktorá vyšla v konaní najavo a logický rozpor v hodnotení dôkazov (nemožno pritom vylúčiť, že v závislosti od konkrétnych okolností môže vyššie uvedený nesprávny procesný postup súdu nadobudnúť intenzitu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom).

Inou vadou však nie je samotné hodnotenie dôkazov nižšími súdmi, keďže v dovolacom konaní nemožno toto hodnotenie preskúmať (porovnaj R 42/1993). Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývali alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi. To znamená, že hodnotenie dôkazov, a teda ani skutkové zistenia ako jeho výsledok, z iných, než z vyššie uvedených dôvodov nemožno dovolaním úspešne napadnúť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje takúto vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Z odôvodnenia jeho rozsudku vyplýva nielen argumentácia, na základe ktorej pristúpil k inému právnomu posúdeniu veci, ale tiež zdôvodnenie, prečo neprisvedčil právne kvalifikačnej úvahe súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

Dovolateľ namietal, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z ustanovenia § 120 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Citované ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočností rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Z tohto bremena tvrdenia potom pre žalobcu vyplýva bremeno dôkazné len pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva bola uzavretá a došlo k reálnemu prevzatiu peňazí. Ak táto

skutočnosť bude preukázaná, žalobca uniesol ako bremeno tvrdenia, tak i dôkazné bremeno. Naopak žalovaný, ak sa chce úspešne brániť, musí tvrdiť, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke nedošlo, nedošlo k reálnemu prevzatiu peňazí, prípadne že dlh zaplatil a o svojom tvrdení ponúknuť dôkazy (ak nebude namieste obrana námietkou premlčania, započítania a pod.). Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov.

V prejednávanej veci mal žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným uzavrel zmluvu o peňažnej pôžičke a že žalovaný pôžičku nevrátil. Z tohto bremena mal povinnosť preukázať uzavretie zmluvy, teda existenciu právneho vzťahu z pôžičky a reálne prevzatie peňazí žalovaným. Ako správne konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd, žalobca svoju dôkaznú povinnosť v tomto smere uniesol.

Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25 Cdo 98/2000, sp.zn. 25 Cdo 695/2003, 25 Cdo 696/2003).

Posúdenie, či medzi účastníkmi vznikol záväzkovoprávny vzťah na základe písomne uzavretej zmluvy, v ktorej sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi 440 000 Kč, záviselo od naplnenia znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy - v danom prípade ustanovení § 657 Občianskeho zákonníka, najmä čo do preukázania zákonom predpokladaných náležitostí na vznik zmluvy (záväzkovoprávneho vzťahu). Pritom, ako správne konštatoval odvolací súd, určenie účelu pôžičky, ako aj jej skutočné použitie, nie sú podstatnou náležitosťou uvedenej zmluvy o pôžičke. Ak sa teda žalobca domáhal na žalovanom zaplata žalovanej sumy a tvrdil, že táto suma súvisí s písomne uzavretou zmluvou medzi

účastníkmi, ležalo na ňom dôkazné bremeno o tomto tvrdení. Rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré konkrétne musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, teda právny predpis, ktorý je na sporný vzťah aplikovaný. Odtiaľ tiež vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena.

Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie prípadné nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú, ako celkom správne dôvodil odvolací súd, i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nedostatočne potvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka.

Podľa názoru dovolacieho súdu vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom je v súlade s obsahom spisu, aj so zásadami formálnej logiky. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku riadne uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalobca v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 O.s.p. uniesol procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností (nad všetky pochybnosti), čo malo v danej veci za následok vyhovieť žaloby. Pri hodnotení dôkazov nemožno odvolaciemu súdu vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré žalovaný namieta v dovolaní.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či správnosť skutkových zistení, treba uviesť aj to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený

bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa však uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd

zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor, ktorý zastáva i dovolací súd, zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006).

Dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu dal odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., tak z formálneho, ako aj z obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že právne posúdenie veci odvolacím súdom je vecne správne. S jeho závermi, ktoré nevybočili z medzí hľadísk stanovených zákonom, a ktoré sú aj v súlade s pravidlami logického usudzovania, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach odkazuje na jeho správne dôvody, vedúce k zmene rozsudku prvého stupňa a vyhovaniu žaloby žalobcu.

V súvislosti s dovolacou námietkou o nesprávnom hodnotení dôkazov odvolacím súdom Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné ešte opakovane poznamenať, že hodnotenie dôkazov nie je v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. samostatným dovolacím dôvodom.

Z uvedeného možno teda konštatovať, že námietky žalovaného nie sú dôvodné, a preto nebolo možné jeho dovolaniu vyhovieť.

Pretože rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu správny a keďže nebolo zistené, že by konanie bolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p. alebo inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

O trovách dovolacieho konania v prejednávanej veci nebolo rozhodnuté v súlade s § 224 ods. 1, 4 v spojení s § 243c O.s.p.. Aj o trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa vo svojom následnom rozhodnutí.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. septembra 2013

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

